

เพ็ญบาย

บทที่ 13

หลังจากนั้น อังฆางค์ก็กลับไปมหาวิทยาลัย

นี่นับเป็นครั้งแรกในช่วงเวลากว่าปีหลังจากอุบัติเหตุที่ฉัตรแก้ว ไม่มีอังฆางค์เคียงข้าง ยิ่งกว่านั้น ชายหนุ่มยังจากไปอย่างผิดหวัง ขัดใจระคนเสียใจที่ฉัตรแก้วไม่ยอมโอนอ่อนในสิ่งที่เขาปรารถนา

‘ แก้วไม่รักอ๊ชไซ่ไหม ’

เขามาจดหมายความสัมพันธ์ทางกายในฉันทันรัก ปรากฏตัว ร้าวรานตัดพ้อ เธอได้แต่พูดเสียงอ่อน ปลอดภัยและขอความเห็นใจ เช่นกันว่า

‘ แก้วรักอ๊ช... แต่ว่าแกวยังไม่พร้อม ’

‘ ทำไมถึงยังไม่พร้อม เราโตเป็นผู้ใหญ่กันแล้วนะ แก้ว เรียนจบแล้ว ไม่ใช่เด็กๆ สักหน่อย.... ’

‘ ไซ่... อ๊ชอย่าเร่งรัดแกวอย่างนี้เลยนะ ขอร้องละ ’

‘ ทำไมแก้วถึงไม่ยอมรับผม... ทำไมถึงได้รังเกียจผมหนัก ’

เสียงถามห้วนไหวก่อนจะทำสีหน้าเหมือนเข้าใจ ‘ เออละ บอกมาซิ ว่าเป็นพี่นะหรือว่าพีุ่่ชกกันแน่ที่ทำให้แก้วเป็นอย่างนี้ ’

‘ ทำไมอ๊ชพูดอย่างนี้ ’

ชายหนุ่มย้อนถามอย่างระแวงเต็มที ‘ แก้วจะบอกว่าสองคน นั้นไม่เกี่ยวกับการที่แก้วหมางเมินผมอย่างนั้นหรือ ’

‘ แก้วไม่ได้หมางเมิน....แต่ว่า... ’ เธอนึกหาเหตุผลไม่ได้จึงได้ แต่พูดอย่างอึดอั้น ‘ แต่ว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องสำคัญนะอ๊ช มันไม่ควรจะ เกิดขึ้นง่ายๆ แล้วผ่านไปง่ายๆ แต่จะต้องเป็นอะไรที่พิเศษกว่านั้น ’

‘ เราเป็นของกันและกัน... หล่อหลอมเป็นหนึ่งเดียว อย่างนี้ ยังพิเศษไม่พออีกหรือ มันแสดงว่าไม่มีอะไรมาขวางกันในระหว่าง เราสองคนอีก... ดูเถอะ เรื่องแค่นี้ที่ใครๆ เขาก็ทำกันแก้วกลับ ต่อต้านหวงแหนหนักหนา... อ๊ชไม่แน่ใจแล้วละว่าแก้วรักอ๊ชจริงๆ ’

‘ ก็แก้วไม่ชอบเลยที่รู้สึกเหมือนเรากำลังลักลอบ นั่นแหละที่ทำให้ความรู้สึกเสียไปหมด ’

‘ เราเป็นคนรักกัน ทำไมถึงจะรู้สึกว่าลักลอบ แก้วทำใจให้สบายซิ อ๊ชรักแก้วน่ะ... ’

เธอปกป้อง ผลักไสอ้อมแขนและริมฝีปากที่รูกเร้า ไม่ได้ ลักลอบหรือ ถ้าเช่นนั้นทำไมเขาจึงมีท่าทีเหมือนปิดบังชนะชน ทำที่ราวกับว่าเป็นแค่เพื่อนสนิท ต่อหน้าพี่ชายแล้วชายหนุ่มกลับ ปิดกันระแวงระวังเป็นคนละคน นั่นเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้เธอ ตกลงปลงใจไม่ได้สักที

เธอขาดศรัทธาในตัวอังฆางค์ และเธอก็ไม่ได้รักเขามากพอ อยากรักก็ตาม สีหน้าเจ็บปวดของเพื่อนชายที่ดูแลเธอและแม่ มากกว่าปีทำให้เธออดทุกข์ใจไม่ได้ ในช่วงเวลาของความทุกข์ยาก ลำบาก มีแต่อังฆางค์คนเดียวที่อยู่เคียงข้าง

ฉัตรแก้วรู้สึกผิดที่ทำให้ชายหนุ่มผิดหวัง

ในเวลาที่ยียบเหงา หญิงสาวเอาใจมารดาด้วยการพยายาม เล่นเปียโน แม้เธอเล่นไม่เก่ง แต่สีหน้าของหญิงพิการก็บอกว่าพอใจ “แม่ลองดูซิคะ”

เธอจับมือที่ไร้การควบคุมไปกดคันคีย์ คุณกัญญาเคยเล่น เปียโนแล้วพยายามจะเคี้ยวเช้ญลูกสาว แต่ฉัตรแก้วไม่อดทนและไม่มี ใจรัก

หญิงสาวพยายามเอาใจด้วยการเล่นเพลงโปรดของมารดา แต่ก็สะดุดครั้งแล้วครั้งเล่า คนที่มายืนดู ปรบมือให้ด้วยอาการหยอกเย้า

หญิงสาวหันไปเห็นแล้วก็หัวเราะ

“พี่ยุทร มาตั้งแต่เมื่อไหร่คะ แหม ปล่อยให้แกวเล่นอยู่ได้อายจังเลย”

“น้องแกวก็เล่นดีเหมือนกันนี่” เขาให้กำลังใจ เดินเข้ามายกมือไหว้คุณกัญญาโดยไม่ตั้งใจว่าเธอจะรับรู้หรือไม่

ฉัตรแกวยิ้มอย่างพอใจ “พี่ยุทรมาค่ะแม่”

“หนูดาจะมา” ชายหนุ่มพูด

พริดาโผล่เข้ามา “เราแวะซื้ออาหารกลางวันมาด้วย”

“ดีจัง กำลังเหงาๆ อยู่เชียว”

“อัฐางค์ไม่ได้มาหรือ” ชายหนุ่มถาม

“กลับไปเรียนค่ะ”

“มีนาซิแกวถึงบ่นว่าเหงา แต่ไม่เป็นไร พวกเรายังว่างงานกันก็เลยจะมาทุกวัน นะพี่ยุทรนะ” พริดาหันไปพยักพยักกับญาติผู้พี่

“จริงหรือ” หญิงสาวยิ้มอย่างยินดี

“มา... ขอพี่ลองหน่อย เมื่อกี้แกวกำลังเล่นเพลงอะไรอยู่”

เธอลุกจากที่นั่งให้ชายหนุ่มนั่งแทน เขาพลิกหาโน้ตจากสมุดที่ถือมาด้วย ใช้ที่จับตริงหน้ากระดาษไขไว้แล้วเริ่มกรีดนิ้วไล่เสียงอีกครั้งหนึ่ง มือเรียวที่เคลื่อนไหวก็ทำเสียงดนตรีไพเราะต่อเนื่อง

ฉัตรแกวรู้สึกทึ่ง พริดาหิ้วตากล้องไปงูให้ ชายหนุ่มชำเลืองมองยิ้มๆ หญิงสาวมองมารดาก็เห็นหนึ่งฟังก์อย่างพอใจเช่นกัน เธอปรบมืออย่างชื่นชมจริงใจเมื่อจบเพลง

“คุณบ้าชอบเพลงอะไรอีก” เขาถาม

“ขอแกวดูก่อน” เธอพลิกหาโน้ตเพลงแล้วเลือกให้

“แหม แต่ละเพลง...” ชายหนุ่มบ่นเจือหัวเราะ

ชายหนุ่มเล่นจนจบ สองสาวปรบมือชื่นชม พริดาพูดว่า

“พี่ยุทรมีอาชีพจริงๆ หนูดาว่าไม่ต้องรอกงานราชการหรอก ไปเล่นตามห้องอาหารดีกว่า”

“น้อยๆ หน่อย พ่อแม่ไม่ได้ส่งเสียเงินทองให้พี่เป็นนักดนตรีนะจ๊ะ”

“อ้อ รู้แล้ว หวังให้เป็นเจ้าคนนายคน”

หญิงสาวดักคอบอย่างรู้ทัน ความมุ่งมั่นใฝ่ฝันของครอบครัวชายหนุ่มก็คือตำแหน่งสูงทางราชการซึ่งบิดาเขาหวังว่าลูกชายจะต้องทำได้ดีกว่า

ชายหนุ่มยิ้มรับ “แน่ละ”

“แม่ชอบเพลงของพี่ยุทรค่ะ” ฉัตรแกวพูดอย่างยินดี สีหน้าของคุณกัญญาบอกถึงความรู้สึกที่ดี เอียงหน้ามองชายหนุ่มในมุมมองที่จะเห็นได้ชัด ส่งเสียงไม่เป็นคำพูดอย่างที่ฟังออกว่าเธอกำลังพอใจ

“เอาอีกไหม” เขาถามอย่างอารมณ์ดี “เพลงอะไรดีล่ะ”

พอฉัตรแกวเล่าให้ชนะชนฟัง ชายหนุ่มกลับเจือยิ้มเยาะอยู่ในสีหน้า

“เชื่อไม่ทั้งแถว คนครอบครัวนี้เขาจิตวิทยาดีเยี่ยมกันทุกคน”

“แหม พี่นะก็” หญิงสาวถอนใจ

“ถึงอย่างไรพี่ก็ตั้งใจที่แกวสบายใจขึ้น” ชายหนุ่มมองใบหน้าเปล่งปลั่งของอีกฝ่ายด้วยความรู้สึกเจ็บลึกๆ เจ้าหนุ่มนักเรียนนอกที่ทำตัวสอดคล้องกับทุกคน คนนั้นน่ากลัวกว่าอัฐางค์มากนัก

แล้วยังพูดว่าจะมาทุกวันอีกด้วย...!

“ทำอย่างไรได้ล่ะ ก็พี่ไม่มีปัญญาทำอะไรให้แกวได้นี่นา อย่างนี้ถ้าแกวไปรักพี่ชายคนใหม่ ก็สมน้ำหน้านายชนะชนแล้วละ”

“แกวไม่มีวันจะรักใคร่มากกว่าพี่นะหรอกค่ะ” หญิงสาวพูดอย่างมั่นใจ “แล้วแกวก็ไม่ได้หวังจะให้พี่นะทำอะไรให้แกวด้วย... เกี่ยวกับแม่ ตอนนี้ก็มีคนช่วยดูแลเยอะแยะ พาไปหาหมอส์ปดาร์

ละครึ่ง ส่วนเรื่องกายภาพบำบัดก็มีผู้เชี่ยวชาญมาฝึกให้ทุกวัน”
 “อากัญยังไม่ยอมรับพี่” ประกายตาเขาออกจะเครียด
 เธอถามอ่อยๆ ว่า “แล้วพี่นะยังโกรธแม่แกวอยู่หรือเปล่าคะ”
 น้ำเสียงชายหนุ่มอ่อนลง “สิ่งที่เกิดขึ้นกับอากัญนั้นเลวร้าย
 ที่สุดอยู่แล้ว ถ้าพี่ยังถือโกรธก็นับว่าไร้น้ำใจที่สุด แต่ว่าทุกวันนี้
 พี่ยังลำบาก ต้องแก้ปัญหาที่อากัญทำไว้ เรื่องต่างๆ ที่คอยรุมเร้า
 คอยบีบคั้นทำให้พี่สงบใจไม่ได้ ก็เลยเปลืองแสดงออกมาบ้าง พี่
 ขอโทษด้วย... แต่ว่าพี่ไม่ใช่หนักบุญที่ไหน ยังเป็นมนุษย์กิเลสหนา
 เป็นคนไม่ดีคนหนึ่งเท่านั้น”

ฉัตรแก้วรู้ว่านิติกรรมที่มารดาของเธอทำให้ได้ผูกมัดจำกัด
 ขอบเขตต่างๆ ซึ่งมีผลถึงชีวิตความเป็นอยู่และการทำงานของชายหนุ่ม
 เขาต้องดำเนินธุรกิจโดยขาดเงินทุนหมุนเวียนแต่ไม่สามารถเอา
 หลักทรัพย์ที่เป็นของบิดามารองรับ ไม่สามารถขยายฐานการลงทุน
 ในขณะที่คู่แข่งทะยานไปข้างหน้าตลอดเวลา ฉัตรแก้วเองก็ทำอะไร
 ให้ไม่ได้ ต้องรองจนกว่าเธอจะอายุครบยี่สิบห้าปีซึ่งเป็นเงื่อนไขของ
 พันัยกรรม เธอจึงจะจัดการกับทรัพย์สินมรดกต่างๆ ได้ตามใจชอบ

“แก้วรู้ว่าไม่มีใครสมบูรณ์หรอกค่ะ แต่สำหรับแก้ว พี่นะ
 เป็นคนที่ดีที่สุดในโลก”

ประกายใส่อ้อมมองอย่างยกย่องบูชาที่ไม่เคยแปรเปลี่ยน
 บางครั้งมันทำให้เขาพองโต และบางครั้งก็ต้องหันหนีด้วยความ
 ละอายใจ

“แก้วจะเห็นพี่ดีไปอีกนานเท่าไร ยิ่งมาอยู่ใกล้ๆ กันใน
 สภาพที่พี่กำลังลำบากอย่างนี้ พี่ว่าอีกไม่นานแก้วก็จะเปลี่ยนใจ”

“ทำไมแก้วถึงจะเปลี่ยนใจเล่าคะ”

“อย่างน้อยส่วนหนึ่งก็ด้วยความพยายามของครอบครัวทนาย!”

ฉัตรแก้วนิ่งไป สงสัยมาตลอดว่าทำไมหนอเธอจึงต้องมารัก
 คนสองฝ่ายที่เป็นปฏิปักษ์ต่อกันอย่างที่สุด ชนะชนกับแม่ และ
 ต่อมาก็ชนะชนกับครอบครัวของพรรณงาม

“พี่กำลังสงสัยว่าตัวเองคิดผิดที่ขอให้แก้วกลับมาจากภูเก็
 อยู่ที่นี่มีแต่ทนายอ๊ฮ แต่เดี๋ยวนี้เปลี่ยนมาเป็นครอบครัวทนายไปแล้ว”

“แก้วมาอยู่ที่นี่เพราะพี่นะต่างหาก”

“จริงหรือ”

“จริงซีคะ ไม่อย่างนั้นแก้วก็ไปอยู่บ้านหน้าพรหมแล้วละ”

ชายหนุ่มรีบพูดว่า “งั้นก็ต้องอยู่กับพี่ให้จริงตามที่พูดซี”

พอเห็นดวงตาใสมองอย่างแปลกใจ เขาก็อธิบายว่า

“พี่อยากให้แก้วไปช่วยพี่ทำงาน จะได้ว่าพี่มีชีวิตความเป็นอยู่
 อย่างไร ไม่อย่างนั้นแก้วก็จะเห็นพี่เอาแต่หน้าเครียดกลับมาดึกๆ ดื่นๆ
 วันๆ แทบจะไม่ได้พูดกัน แก้วจะไม่เข้าใจแล้วอีกหน่อยก็จะเกลียดพี่”

“โถ พี่นะก็... แต่แก้วต้องอยู่กับแม่นี่คะ”

“อากัญมีคนดูแลมากพอแล้ว แก้วจะฝืนตัวเองเปล่าๆ ทำไม
 เอาสมอง เอาวิชาความรู้มาใช้ให้เป็นประโยชน์ดีกว่า... เอาเถอะ
 แก้วไม่ต้องจริงจังกับงานหนักก็ได้ วันไหนไม่สะดวกก็ไม่ต้องไป
 แคไปเรียนรู้งาน อีกหน่อยเมื่อไรที่พร้อมแล้วค่อยทำจริงๆ”

“แล้วจะไม่เสียการปกครองหรือคะ เมื่อก่อนนี้แก้วจะไปหา
 แม่ที่ออฟฟิศก็ยังไม่ได้เลย แม่บอกว่าไม่อยากให้คนอื่นเอาตาม
 อย่าง”

“ไม่มีใครกล้ามาเอาตามอย่างหรอก” ประกายตาเด็ดเดี่ยว
 จริงจังฉายวูบ “เราเป็นนาย ลูกจ้างจะมาทำเลียนแบบได้ยังไง”

นี่คืออีกข้อหนึ่งที่คุณกัญญาคิดเห็นแตกต่างขัดแย้งกับชายหนุ่ม
 อะไรที่ฝ่ายหนึ่งบอกว่าไม่ อีกฝ่ายหนึ่งจะบอกว่าได้.....

หญิงสาวบอกคนที่สัญญาว่าจะมาบ้านเธอทุกวันให้รู้ ว่าเธอจะไปช่วยพี่ชายทำงาน พรรณงามบ่นพึม และยุกยนาได้แต่หัวเราะขำๆ

เขารู้ว่าขณะนั้นไม่ได้ต้องการผู้ช่วย แต่ต้องการแยกเธอจากเขาต่างหาก...!

สภาพของสำนักงานแตกต่างไปจากที่หญิงสาวเคยเห็น พนักงานส่วนใหญ่เป็นคนใหม่แต่ก็ยังมีคนที่เธอรู้จักเหลือให้ทักทายรวมทั้งวันทนีย์ ที่เคยเป็นเลขานุการของมารดา เธอนั่งเงียบๆ อยู่ที่มุมหนึ่งของห้องโถงที่เรียงรายด้วยโต๊ะทำงานของพนักงานอื่นๆ

“น้องแก้ว” วันทนีย์ลุกขึ้นมาหาอย่างตืออกดีใจ “ไม่ได้พบกันตั้งนาน โตเป็นสาวแล้ว สบายดีหรือคะ เรียนจบแล้วหรือยัง”
“สวัสดิ์ค่ะพี่วัน” เธอทักตอบด้วยสีหน้าสดใส “แก้วเรียนจบแล้ว ย้ายจากภูเก็ตกลับมาอยู่บ้านหลายวันแล้วค่ะ”

“งั้นพี่ก็ไปเยี่ยมนายหญิงได้ซิคะ” เธอยังเรียกขานคุณกัญญาเหมือนอย่างที่เคย

ฉัตรแก้วอดซึ่งใจไม่ได้ “พี่วันสวยขึ้นเยอะ” ...ถึงจะไม่ได้แต่งหน้าจัดเหมือนเมื่อก่อนก็ตาม..... เธอไม่ได้พูดอย่างที่คิดออกมาอีกฝ่ายมองขณะกันอย่างเกรงใจ

“แล้วเราค่อยคุยกันใหม่ละคะ”

ฉัตรแก้วเห็นความหม่นมัวในสีหน้าท่าทางของหญิงสาวผู้นี้ พอเดินผ่าน เธอก็ถามขณะนั้นว่า

“ตอนนี้พี่วันทำหน้าที่อะไรคะ”

“เขาช่วยตรวจสอบรายงานและวิเคราะห์ระบบงาน”

“แต่พี่วันชอบทำงานติดต่อนี่ไม่ใช่หรือคะ ชอบแต่งตัวสวยๆ พบใครต่อใคร....”

“คนเราเลือกทุกอย่างตามใจชอบไม่ได้หรอก” เสียงพูดขำขันมีกังวานประหลาด ฉัตรแก้วเห็นรอยยิ้มเคียดที่มุมปากของชายหนุ่ม

ร่างสูงหยุดที่หน้าประตูห้องหนึ่ง เคาะแล้วบิดลูกบิดจับให้บานประตูเปิดออก สตรีที่นั่งอยู่หลังโต๊ะทำงานใหญ่ตัวเดียวในห้องเงยหน้าขึ้นยิ้มอย่างอ่อนหวาน

“คุณบุษราคัมเป็นผู้ช่วยของพี่”

หญิงสาวยกมือไหว้ อีกฝ่ายรับไหว้ด้วยท่าที่สง่างามยิ่ง รอยยิ้มบนใบหน้าทิ้งดงามทำให้ฉัตรแก้วรู้สึกชื่นชม เธอผู้นั้นลุกขึ้นเดินมาจับแขนอย่างอบอุ่น มองเธอด้วยสายตาของมิตรสนิท

“ยินดีต้อนรับน้องแก้วมาร่วมงานคะ... ได้ยินชื่อมานานแล้ว น้องแก้วสวยน่ารักเหมือนอย่างที่คุณขณะชนพูดไว้จริงๆ นะแหละ”

ฉัตรแก้วหัวเราะ หันไปมองขณะชนก็เห็นสีหน้าระบายด้วยรอยยิ้มปลอดโปร่งผิดโดยสิ้นเชิงกับเมื่อครู่ก่อนกับวันทนีย์ สายตาที่ชายหนุ่มมองเจ้าของห้อง ส่งประกายอย่างที่ทำให้ฉัตรแก้วคาดเดาถึงความรู้สึกของเขาได้

“พี่นะพูดอะไรถึงแก้วบ้างคะ”

“เยอะแยะ เล่าทั้งวันคงไม่จบหรอกคะ” คำตอบเจือหัวเราะ

สายตาของพี่ชาย ยามมองเจ้าของร่างโปร่งในอาภรณ์ที่งามอย่างประณีตเรียบหรือบอกความรู้สึกที่หญิงสาวสัมผัสรับรู้
แปลกจริง ขณะชนรักผู้หญิงคนนี้
แต่ทำไมไม่เคยพูดถึงให้เธอได้ยินมาก่อนเลย.....